

Tyrillstiftelsen
Uttak 20.10.2015
Nyhet fra 17.10.2015

Nyhetsklipp

Ellens kamp

 Telemarksavisa

17.10.2015

2

Ellens kamp

Telemarksavisa. Publisert på trykk 17.10.2015. Profil: Intrafeed, Tyrilistiftelsen - feed. OVE MELLINGEN. Side: 3.

Det finnes venner. Og det finnes «venner». Og etter hvert noe som kanskje kan kalles «facebook-venner». Altså folk som man utelukkende kjenner gjennom Facebook.

Det er fort gjort å raljere over den typen vennskap - men noen ganger kommer man i kontakt med folk som man ellers neppe hadde blitt kjent med. Ellen Irene Kristoffersen er min venn. På Facebook.

Ellen Propellen som hun selv kaller seg noen ganger. Hun er 29 år gammel og begynte å ruse seg som 13-åring.

MINE DAMER og herrer, kjære leser, om få dager nå, tirsdag over helgen, har Ellen vært stoff-fri i ett år. Etter å ha misbrukt narkotika i lang tid, så har den forholdsvis unge kvinnen nå stått i kampen mot narkotikaens forbannelser i 365 dager. Og seiret. Dag for dag.

OG DET har ikke vært uten lidelse. Det har ikke vært uten smerte. Det har ikke vært uten tunge nedturer, lange oppturer og kaldsvettende oppgjør med seg selv. Men hun har klart sitt første år. Ellen har åpent fortalt om oppveksten sin i Valebørtraktene. Hun mistet sin far. Hun mistet sin mor. Hun mistet sin bror. Og hun sto i akutt fare for å miste seg selv.

ETTER AT far døde i 1994, fikk 11-åringen et urimelig stort ansvar for omsorg av sin syke mor helt til også moren gikk bort i 2005.

ELLEN ER den typen kvinne som finner styrke i å erkjenne sin svakhet. Og hun har jobbet iherdig med å erstatte den dødelige livsførselen med et sunt liv. Med hunder og hundeløp, med skog, natur, kameratskap og fysiske anstrengelser. Nå bor og lever Ellen på Tyrili - Frankmotunet, der hun kom etter noen få rusfrie uker i fjor høst.

PERSONLIG SKJØNNER jeg ikke helt hvordan denne typen rus river og sliter i kroppen. Og i livet. Jeg mener at dette er en lidelse. Jeg mener også at det er en selvpåført lidelse. Men jeg

mener at det finnes mennesker som har levd i så vanskelige omstendigheter at det ikke er vanskelig å forstå at man har havnet i dette gruvelige utføret.

NÅR JEG følger med Ellen, som deler sine dager oppriktig og hjerteskjærende, som deler med seg av sine opp- og nedturer så ser jeg flere dimensjoner. Jeg ser at den dimensjonen av rusmisbruk og avhengighet som hun står opp i, har en ond kraft som river beslutningen ut av eget sinn. Man mister rett og slett kontroll over viljen i perioder der giften som infiltrerer både kropp og sjel - og tar makten over en.

Noen ganger forteller Ellen rett ut at «...nå er jeg redd for å gå på en smell. Nå er jeg redd for å sprekke».

Noen ganger, ved besøk på gamle tomter, i kjente områder i Skien, så ser jeg hvordan hun slåss mot sine indre og ytre demoner.

FOR OM man har sine beste venner, sine beste (og verste) minner, sine referanser og sin oppvekst i et miljø

som i prinsippet kan ta livet av en, så er det kanskje uforståelig at man oppsøker det. Men det er også slik at det ligger dypt i hvert eneste menneske at man søker mot det kjente.

I ETT år nå har Ellen klart denne kampen. Jeg registrerer blant andre Facebook-venner at det er mange som vil henne vel. Som så gjerne vil hun skal lykkes.

JEG ANTAR at det er mange av dem som selv kjemper en lignende kamp. Dette er en kamp som aldri er over. Jeg har lest om folk som har vært stoff-fri i 10 og 15 år, som jobber i rusomsorg, som reiser landet rundt og holder foredrag om sin egen kamp og veien tilbake til livet. Og som likevel sprekker og sprekker igjen.

Dette er en gift som overtar kontrollen over intellektet.

JEG HAR kommunisert med Ellen om dette som jeg skriver i dag. Jeg har diskutert det med henne. Mitt beskjedne lille håp er at det også kan være en liten hjelp i en kamp som er så stor og krevende at det er vanskelig å forstå for oss

som har vært heldigere i livet.

JEG KRYSSER fingrene for den lille, sterke, svake, sjarmerende, intelligente og sårbare kvinnen fra skiensområdet, som kjemper sin livs kamp. Som kjemper hver eneste dag - og som nå over helgen har vunnet kampen 365 dager på rad.

DU KAN også følge henne på Facebook under «Ellens Propellens kamp». Denne gruppen laget hun både for å hjelpe seg selv og for å hjelpe andre som kanskje ikke ser lysning i tunellen. Det hun vil si er at det nytter. Det er håp.

VÆR GJERNE med å gi henne støtte og kraft, med varme, omtanke solidaritet.

Måtte alle gode ting nå deg og måtte kampen vinnes også i årene som kommer kjære Ellen.

© Telemarksavisa